

El govern Puigdemont pren forma definitivament

written by Redacció Unilateral | 18 de juliol de 2017

Una de les tesis més compartides en la política catalana era que, quan el mes de gener del 2016, el llavors President **Artur Mas** va proposar a **Carles Puigdemont**, substituir-lo per fer viable una sessió d'investidura i evitar així unes noves eleccions (el famós dilema d'*O Mas o març*), i aquest darrer acceptà el repte, i hi reeixí, es trobà amb un govern fet, pactat per les cúpules dels dos partits centrals de Junts Pel Sí.

Doncs bé, podríem dir que els esdeveniments dels darrers dies, fins a la renúncia ahir mateix del Director General dels Mossos d'Esquadra, un polític que havia quedat totalment en fals atesa l'evolució dels fets, certifiquen que a poques setmanes de l'1 d'octubre, ja es compta amb un govern Puigdemont amb tots els ets i uts. O si més no, amb un govern on els consellers en representació del partit presidencial, el **PDeCAT**, es troben cohesionats rere el President, després dels cessaments d'aquells que per activa o per passiva exhibiren dubtes o hesitacions envers la celebració del referèndum, o bé no es veieren amb prou empenta per acceptar-ne les conseqüències de la pressió espanyola.

Podem dir, doncs, que Puigdemont ha aconseguit fer quadrar el seu propi partit, i això ho ha fet des d'una posició d'aparent feblesa, atès que en el seu moment ja va anunciar que no es presentaria a la reelecció, generant immediatament un efecte *lame duck* (literalment ànec mullat o xop), que fa que els candidats a rellevar-lo, normalment se'n desmarquin i, d'aquesta manera l'afebleixin i converteixin els darrers mesos del seu mandat en un veritable malson.

I ho ha aconseguit amb el suport del propi Artur Mas, que cada

cop es veu més clar que hi ha tingut un paper clau. L'astut, ha hagut de veure com alguns dels seus col·laboradors més estrets sota la seva presidència, com els consellers **Baiget** o la pròpia **Neus Munté**, eren cessats, i d'altres, com **Germà Gordó**, arranconats i exclaustrats del partit. Però, malgrat el dolor que això ha generat, Mas té una cosa clara: el PDeCAT només podrà arrelar, créixer i expandir-se en el marc d'una Catalunya independent, mai dels mais en una Catalunya autonòmica, on la seva data de caducitat seria immediata. De manera que el destí del nou partit està íntimament lligat a la consecució de la Independència, que li donaria un amplíssim camp per córrer, sense cap competència ideològica, al contrari del que passa en l'àmbit del centre-esquerre on hi ha una acumulació de partits i partidets, que no paren de ficar-se els uns amb els altres, enmig de crides frontistes, que sonen més falses que un duro sevillano.

Puigdemont, en aquest sentit, amb la seva determinació total envers la celebració del referèndum és instrumental pel projecte d'un PDeCAT que es veurà clarament beneficiat per l'adveniment de la Independència i que no té cap futur dins l'Espanya i la Catalunya autonòmica.

L'entrada al govern de dirigents com **Jordi Turull**, a la conselleria de Presidència, i de **Joaquim Forn**, a la d'Interior, deixa ben a les clares que es va a per totes. Difícilment s'hagués pogut trobar polítics que possessin més dels nervis l'establishment espanyol, tant polític, com també mediàtic, aquest últim cada cop més extremista anti-independentista.

Però la jugada mestra dels darrers canvis, pot ser la tria de la nova consellera d'Ensenyament, **Clara Ponsatí**, pel fet de ser una independent, procedent del sobiranisme civil i no de l'antiga CDC, ni tan sols del PDeCAT, en una aposta clau pel procés de desconvergencialització, que demostra una visió clarament oberta, i que recull també altres qualitats molt ben valorades per la ciutadania catalana, com és l'excel·lència

acadèmica i com la internacionalització. Un procés en el qual haurà d'aprofundir per tallar amb un passat immediat que encara genera més d'un maldecap.

En aquest context, Puigdemont ja compta amb un govern, que si més no pel que fa al seu component demòcrata, li és totalment fidel, i del qual se n'ha desempallegat d'algun element aberrant que, atesa l'evolució de les circumstàncies havia quedat en fora de joc i que només va caldre una petita pressió des de sectors independentistes sòlids, perquè caigués com una fruita madura. No tenia cap sentit exigir molt a la primera línia i desentendre's de la segona.